

Publicerad 2012-08-23 22:26 av LenaJohansson

Så länge

så länge jag hade älskat, fann jag åter bitar av universums gåta sida vid sida med springaren av månen vid hjärtat vid bron, alldeles där det slutar

aldrig i livet ska våra hjärtan skiljas, du och jag, vi är alltid sammanbundna av oförklarliga band som fanns och finns och alltid har varit och är

det är,
det är en gåta

det är,
det är en svår fråga
en så svår fråga att man ej ens kan fråga den för den är oformulerbar

förstår du?

kärleken, när man ser den så här från ovan, är som livet, mirakulöst och outgrundligt

vi kan räkna allt, allt, men inte kärlek, inte liv

*

jag är här
och jag lever fortfarande, jag har förstått det nu
under denna tid har jag pyntat och målat möbler och konstverk som föreställer mitt känsloliv,
jag har köpt ljusstakar i mässing och tänder ljus varje kväll
jag stryker mina dukar och torkar mina golv

och allt förändras ändå

i skuggan av måndansen står jag och räknar stjärnorna, som att det skulle förändra någonting

men allt är som förut, fast allt är förändrat

allt är som förut, men förändrat

ja, så är det

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren LenaJohansson med Poeter.se id #9122 innehar upphovsrätten